

Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy sprzeczne z jego postanowieniami.

Egzekucyjne zajęcia piodów na pniu dokonane przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc prawną.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *A. Prystor*
Minister: *Wł. Zawadzki*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*
Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*
Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*
Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*
Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*
Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *J. Jędrzejewicz*
Minister Rolnictwa i Minister Reform Rolnych:
Sew. Ludkiewicz
Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*
Minister Komunikacji i Minister Robót Publicznych:
Kühn
Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*
Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*

496.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 21 czerwca 1932 r.

o ograniczeniu nadmiernych wynagrodzeń w przedsiębiorstwach.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. Wynagrodzenia członków zarządów, rad nadzorczych, komisji rewizyjnych oraz pracowników umysłowych w spółkach akcyjnych, spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielniach, товариствach ubezpieczeń wzajemnych, w posiadających osobowość prawną zrzeszeniach wytwórców, przetwórców i handlujących, w przedsiębiorstwach i zakładach państwowych i samorządowych, oraz w instytucjach ubezpieczeń społecznych, bez różnicy czy wypływają one z umów już zawartych, bądź uchwał już powziętych, czy też z umów i uchwał przyszłych — winny być przystosowane do zdolności zarobkowej, płacniczej i podatkowej, zadłużenia, stanu zatrudnienia jak niemniej wysokości płac ogółu osób zatrudnionych w danym przedsiębiorstwie.

Art. 2. Przez wynagrodzenie rozumie się: uposażenie stałe w gotowiźnie wraz z dodatkami reprezentacyjnymi, funkcyjnymi i innymi stałymi dodatkami, gratyfikacje (remuneracje), wszelkie z tytułu za-

trudnienia wypłacane udziały w zysku, procenty od obrotu (sprzedaży), produkcji lub oszczędności i tym podobne wynagrodzenia niestałe. Ryczałty za podróże i diety są policzalne do wynagrodzenia w części przekraczającej normalne wydatki.

Nie uwzględnia się przytem żadnych innych potrąceń, a w szczególności potrąceń, określonych w art. 21 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 323).

Art. 3. Ograniczenie wynagrodzenia następuje na podstawie decyzji organu zarządzającego przedsiębiorstwą bądź z inicjatywy własnej tego organu, bądź też na wniosek, zgłoszony na piśmie do zarządu lub rady nadzorczej, choćby jednego członka zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej.

Odnosnie do przedsiębiorstw i zakładów samorządowych oraz instytucji ubezpieczeń społecznych prawo wniosku ograniczenia wynagrodzeń przysługuje również właściwym władzom nadzorczym.

Prawo wniosku ograniczenia wynagrodzeń przysługuje nadto właściwym izmom skarbowym w przypadku, gdy przedsiębiorstwo zalega od jednego roku z zapłatą chociażby poszczególnych podatków, danin i opłat publicznych.

Prawo wniosku ograniczenia wynagrodzenia przysługuje nadto Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w przypadku, gdy przedsiębiorstwo zalega z wypłatą wynagrodzeń osobom zatrudnionym w danym przedsiębiorstwie co najmniej przez dni 30.

Art. 4. Odpis decyzji organu zarządzającego winien być zakomunikowany zainteresowanym listem poleconym w terminie 7-dniowym od zapadnięcia uchwały, a w terminie 14-dniowym od zgłoszenia wniosku.

Art. 5. Osoba, której zakomunikowano decyzję organu zarządzającego o ograniczeniu jej wynagrodzenia, ma prawo, jeśli na ograniczenie się nie zgadza, wnieść, w nieprzekraczalnym terminie dni czterdziestu po otrzymaniu odpisu decyzji, do sądu okręgowego, właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorstwa, powództwo o ustalenie wysokości wynagrodzenia.

Podczas trwania sporu powód pobiera tymczasowo wynagrodzenie w zmniejszonej wysokości, ustalonej przez organ zarządzający.

Art. 6. Osoba, uprawniona w myśl art. 3 do zgłoszenia wniosku o ograniczenie wynagrodzenia, która na swój wniosek w terminie, określonym w art. 4, bądź nie otrzymała odpisu decyzji organu zarządzającego bądź otrzymała odpis decyzji, zmierzającej do obejścia postanowień niniejszego rozporządzenia, ma prawo skierować swój wniosek w ciągu dni czterdziestu po upływie wspomnianego terminu do sądu okręgowego, właściwego według art. 5 celem ustalenia wysokości wynagrodzenia.

Sąd wniosek ten załatwi w postępowaniu nie-spornym (incydentalnem), którego kosztu poniesie przedsiębiorca. Jeżeli jednak wniosek ten jest rażąco nieuzasadniony, kosztu poniesie wnioskodawca.

Art. 7. Sąd po wysłuchaniu stron zainteresowanych, o ile stawia się na rozprawę, a w danym razie po sprawdzeniu dokumentów i przesłuchaniu zawezwanych świadków i biegłych, ustali w obydwóch przypadkach, przewidzianych w art. 5 i 6 orzeczeniem wysokość wynagrodzenia, kierując się zasadami wyrażonemi w art. 1.

Od orzeczenia tego służy stronom zainteresowanym w nieprzekraczalnym terminie dni 14-tu od dnia doręczenia orzeczenia odwołanie do Sądu Najwyższego, które nie wstrzymuje wykonalności orzeczenia.

Szczegółowy tryb postępowania określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości.

Art. 8. Przesłuchani znawcy i świadkowie winni zachować w tajemnicy dane ujawnione w toku postępowania sądowego.

Przekraczający przepis ustępu pierwszego ulega karze pieniężnej od 100 zł do 6000 zł lub karze aresztu do sześciu miesięcy, a w przypadku winy nieumyślnej od 10 zł do 500 zł.

Art. 9. Osobie, której wynagrodzenie zostało ograniczone orzeczeniem sądu okręgowego, służy prawo żądania przedterminowego rozwiązania umowy, ustalonej orzeczeniem, po uprzednim 3-miesięcznym wypowiedzeniu, chociażby umowa przewidywała dłuższy termin wypowiedzenia lub obowiązywania. W tym przypadku kary umowne lub odszkodowania, przewidziane na wypadek przedterminowego rozwiązania umowy, nie mogą być żądane.

Prawo wypowiedzenia gaśnie w ciągu dni 30 od dnia wydania orzeczenia sądu okręgowego.

Art. 10. Postanowienia niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do wynagrodzeń, które wraz z wszystkimi dodatkami, określonymi w art. 2, nie przenoszą kwoty 2.500 zł miesięcznie lub 30.000 zł rocznie.

Art. 11. Postanowienia niniejszego rozporządzenia z wyjątkiem art. 10 mają zastosowanie także do wynagrodzeń wypłacanych osobom, określonym w art. 1, z tytułu odszkodowań po zwolnieniu z pracy, przyczem zarówno decyzją, jak i orzeczenie mogą zapaść tak co do wysokości całego odszkodowania, jak i co do czasu trwania periodycznych wypłat.

Art. 12. Sprawozdania roczne z podaniem wysokości wynagrodzeń w rozumieniu niniejszego rozporządzenia (art. 1 i 2), przenoszących wysokość określoną w art. 10, winny być składane właściwym izbom skarbowym.

Postanowienia niniejszego artykułu nie dotyczą przedsiębiorstw i zakładów państwowych i samorządowych oraz instytucji ubezpieczeń społecznych.

Art. 13. Wynagrodzenie, wynikające z danej umowy lub uchwały, może być obniżone w trybie, przepisany w niniejszym rozporządzeniu, o ile właściwy sąd okręgowy wydał już orzeczenie, tylko jeden raz.

Przepis ten nie ogranicza uprawnień czynników wskazanych w ust. 2, 3 i 4 art. 3.

Art. 14. Ograniczenia wynagrodzeń wprowadzone na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia nie wygasają z chwilą utraty przez to rozporządzenie mocy obowiązującej.

Art. 15. Akty prawne, zdziałane wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia lub na jego obejście, są nieważne z samego prawa.

Art. 16. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej z dniem ogłoszenia i utraci moc obowiązującą w terminie, ustalonym na wniosek Ministra Sprawiedliwości przez rozporządzenie Rady Ministrów.

Prezydent Rzeczypospolitej: **I. Mościcki**

Prezes Rady Ministrów: **A. Prystor**

Minister: **Wł. Zawadzki**

Minister Spraw Wewnętrznych: **Bronisław Pteracki**

Minister Spraw Zagranicznych: **August Zaleski**

Minister Spraw Wojskowych: **J. Piłsudski**

Minister Skarbu: **Jan Piłsudski**

Minister Sprawiedliwości: **Czesław Michałowski**

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: **J. Jędrzejewicz**

Minister Rolnictwa i Minister Reform Rolnych:

Sew. Ludkiewicz

Minister Przemysłu i Handlu: **Zarzycki**

Minister Komunikacji i Minister Robót Publicznych:

Kühn

Minister Pracy i Opieki Społecznej: **Hubicki**

Minister Poczty i Telegrafów: **Boerner**

497.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 21 czerwca 1932 r.

o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny”.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i art. 1 lit. a) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 165) postanawiam co następuje:

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą „Polski Monopol Solny”, stanowiące samoistną osobę prawną z siedzibą w m. st. Warszawie. Przedsiębiorstwo to będzie prowadzone na zasadach handlowych.

Art. 2. Przedsiębiorstwu „Polski Monopol Solny” powierza się eksploatawanie na rzecz Skarbu Państwa: